

[Kjeld Olesen.]

der ikke, at det på nogen måde skal tilkomme os — og det er noget, vi aldrig ville drømme om — at blande os i, hvad man under storebededagsforliget fandt frem til, og hvad disse parter måtte mene om hinanden. Alene dette er begrundelse nok.

Når det drejer sig om det dagsordensforslag, der er fremsat af hr. Ømann, vil jeg sige, at vi går ud fra, at det mere har teoretisk interesse. Vi går ud fra, at det forslag, som vi har fremsat, vil komme til afstemning og vil blive vedtaget af dette folketing. Hvis det mod forventning skulle vise sig, at det ikke bliver tilfældet, ja, så vil vi tillade os at vende tilbage til spørgsmålet.

Glistrup (FP):

Den 15. maj opnåede regeringen aftale med et reelt flertal i dette folketing om, at indkomstskatten for 1975 skulle lettes med 10 mia kr. Siden da er der gået 128 dage. Lad gå med, at det har været sommertid, og at man derfor må afsætte 4 uger til ferie, men tilbage er 100 dage, præcis 100 dage, og hvordan har venstre anvendt sine 100 dage? Ja, sjældent har vi vel set, at man i den grad har formået at kludre i det og gøre tingene forvirrede og indviklede og ødelæggende som den måde, hvorpå disse 100 dage er blevet fordrevet. Noget af det væsentligste, man skulle have løst i disse venstres 100 dage, var jo at knytte tråden imellem det folketingsflertal, som havde vist sig den 15. maj, på den ene side og arbejdsmarkedets organisationer på den anden side, således at denne skattenedsættelse kunne være indkoblet i en ordning af arbejdslønningerne i dette land for den næste overenskomstperiode, så vi kunne undgå arbejdsløshed, så vi kunne få erhvervslivet gjort konkurrence-dygtigt. Regeringen har ikke gjort noget som helst effektivt i så henseende.

I stedet for har man ladet sig tyrannisere af den gammelradikale tanke om, at dette land ikke kan regeres uden om socialdemokratiet, og man har i sin befippelse bare forsøgt at trænge sig på hos socialdemokratiet for at se, om man dog ikke med dem, der ikke ville være med i forliget om skatteletelse den 15. maj, kunne nå til et resultat. Først på den 122. dag, efter adskillige afbud fra socialdemokratiet, blev fremskridtspartiet inviteret til en forhandling. Ikke som

socialdemokratiet på det fine statsministerielle kontor, men dog til en forhandling med regeringen. Og hvad var det så, vi blev præsenteret for? Vi blev simpelt hen præsenteret for et oplæg, der sagde, at nu kan fremskridtspartiet værgo se at affinde sig med følgende:

For det første en momsforhøjelse. For det andet en pålæggelse af elektricitetsafgift på private husstande her i landet. For det tredje at lønmodtagerfradragene skulle forsvinde. For det fjerde at selvstændige erhvervsdrivende skulle pålægges 2.000 kr. at betale indkomstskat af, som de aldrig nogen sinde har tjent. For det femte at de steder, hvor ægtefæller virker sammen i håndværksvirksomheder, handelsvirksomheder, landbrug, eller hvor der er tale om det, skulle de have to gange 2.000 kr. at blive beskattet af oveni. For det sjette at man skulle stjæle folks rentefradrag. For det syvende at man skulle gøre indskrænkning i folks forsikringsfradrag. For det ottende at man ikke kunne gå 1 øre længere end den bundgrænse, som man havde tilbudt socialdemokratiet, nemlig på 12.000 kr. For det niende at denne bundgrænse på de 12.000 kr. ikke skulle være noget reelt på 12.000 kr., men skulle være et fiksfakserifradrag i skatten i stedet for at være et egentligt fradrag, sådan som vi er vant til det. For det tiende at man skulle komme ud for, at skatteskalaen skulle indrettes så uforstandigt, som man næsten kunne indrette en skatteskala, der skulle tilpasses en overenskomstsituation og lette forhandlingerne på overenskomstmarkedet. For det ellefte at man skulle gøre tingene på en sådan måde, at fremskridtspartiets tanker om, at hvor mand og kone virker sammen i en håndværksbedrift, i en handelsbedrift, dér skulle man stadig væk brandskatte dem i stedet for at følge fremskridtspartiets naturlige forslag om, at hver skulle have halvdelen af indkomsten.

Det var det, vi blev præsenteret for på den 122. dag. På den 124. dag fik vi allernådigst lov til at høre på drøftelser og fremkomme med forslag over for disse 11 uhyrligheder, og det er forkert, når fru Birgit Busk har ladet sig fortælle, at vi krampagtigt holdt fast på noget som helst. Vi fastholdt under alle disse forhandlinger og sagde 8-9-10 gange: vi kan ikke stille nogen som helst former for ultimatum fra fremskridts-